

Statsregnskabet for dette Aar viser, at der blev indbundet som Rente og Idbytte af Kassebeholdningen 1,832,000 Kr., men af disse 1,832,000 er omtrent de 200,000 indbundne paa Kapitalomsætning, saaledes at Renten for det sidste Aar, hvor vi kjende den virkelige Rente, nemlig Aaret 1888—89, var 1,632,000. Det er jo isvrigt af mindre Betydning, hvilket Renteudbytte man opfører paa dette Overslag over Aarets Indtægter, idet der hverken kommer Mere eller Mindre ind for det. Naar det ærede Mindretal under Nr. 11 har foreslaaet Kassebeholdningsrenten forhøjet med 1 Million, skal jeg ikke opholde mig videre derved. Det er jo grundet paa storpolitiske Betragtninger, som saa ofte have været Gjenstand for Forhandling og Udtalelser her i Thinget, at jeg ikke har noget Nytt at sige dertil. Til § 10 er der af et Mindretal under Nr. 12 stillet et Forslag, som gaar ud paa, at der skal opføres som Indtægt et Uddrag paa Mellemlæggningen med Kolonialkassen i Vestindien paa 3 Millioner. Det vilde nu være uensartet, om det ærede Mindretal havde ledsaget dette Forslag med en Oplysning om, paa hvilken Maade disse 3 Millioner skulde kunne staffles ind, hvorledes de skulde kunne inddrages i Vestindien. Jeg forstaaer det ikke. Ganste vist have vi for en betydelig Del af dette Tilgodehavende ligefrem Pantefordring i Alt, hvad Kolonialkassen eier og har; en Pantefordring, som jeg isvrigt ikke har stoffet mig, fordi jeg troede derved at faae større Sikkerhed for Beløbet, end der var i Forveien, men kun for at afholde andre Kreditorer fra at gjøre Indførsel i Kolonialkassens Bo. Vi have altsaa en ligefrem Pantefordring, men jeg gab dog nok egentlig vide, hvorledes man skulde faae endogaa denne Pantefordring omsat til konstante Penge under Forholdene, som de ere. Jeg ser det ikke. Det Sædvanlige vilde være, at man gjorde sig betalt i Prioriteten, men tror det ærede Mindretal virkelig, at Statskassen bliver rigere derved. Jeg tror det ikke. Dertil kommer, at dette Vædringsforslag er stillet fuldstændig forlert. Hvad gaar Vædringsforslaget nemlig ud paa? Det gaar ud paa at forhøje Indtægtsfiden paa Finantsloven med 3 Millioner, men hvad er det for 3 Mill.? Det er 3 Mill., som i dette Dieblik ligger i Kassebeholdningen, det vil sige i Forskrivninger, ikke i Kontanter. Skulde der altsaa være Mening deri, maatte der jo ogsaa være foreslaaet en lignende Nedgang i Kassebeholdningen. Det ærede Mindretal maa jo vide, at disse Tilgodehavender i Vestindien staa under Regnskabet's ikke rentebærende Del af Kassebehold-

ningen. Naar der altsaa nu foreslaas 3 Mill. ligefrem forte til Indtægt, maa der selvfølgelig ogsaa drages 3 Mill. fra i Kassebeholdningen. Det er aabenbart. Nei, dersom det ærede Mindretal vilde stille Forslaget saaledes, at det ikke var formelt umuligt i og for sig, maatte det ærede Mindretal have stillet det saaledes: Vi fordre, at disse 3 Mill. af den ikke rentebærende Kassebeholdning staffles kontant tilveie og komme til at bære Rente, og det skal gives Udtryk derved, at vi forhøje Renten af Kassebeholdningen med 4 eller 3½ pCt. af disse 3 Mill. Saa var Forslaget stillet formelt korrekt; derfor vil jeg ikke sige, at det var muligt at vedtage; thi som sagt, det er ikke alene i Realiteten men ogsaa formelt umuligt.

Udværelse: Jeg skal svare det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Han spurgte, om jeg erindrede min Stilling til det samme Spørgsmaal for 2 Aar siden. Dertil siger jeg: Ja! Det har naturligvis noget Tiltalende ved sig, at man stiller op paa Finantsloven, hvad man mener at have Ret til at kræve af et Ministerium, som har brudt den Aar efter Aar, men naar jeg alligevel ikke kan følge det høie Mindretal i Aar, skal jeg sige Grunden. For det Første mener jeg, at naar man vil stille saadanne Talstørrelser op, forekommer der mig ikke at være saa stor Forskjel mellem den ene Million, som det høie Mindretal stiller op, og de 650,000, som Flertallet stiller op, at der derover behøver at komme saa stærk Splid mellem de tvende Ordførere. Men den anden Grund er den, at fra det Dieblik, man søger at komme ind paa en oprigtig saglig Forhandling og gjør sit Bedste for saglig at forhandle Finantslove, kan jeg ikke negte, at det forekommer mig, at de Grunde, som ere anførte af Ordføreren for Flertallet, ere rigtige, nemlig det, at Finantsloven skal være et Overslag over de virkelig tilstedeværende Fonds, over Indtægter og Udgifter. Finantsloven skal være saaledes, at den, naar den gaar herfra, kan underskrives og modtages af et grundlovstro Ministerium. Hvis jeg skulde følge det høie Mindretal, maatte jo dog i alle Tilfælde den ene Million forøges meget betydelig; thi for 2 Aar siden blev der anført 1 Million, og da der er forbrugt ikke saa lidt siden den Tid, maatte det være meget højere. Jeg kan ikke indse Andet, end at det er rigtigt, naar man forhandler Finantsloven saglig og vil søge at gennemføre en Finantslov, som en grundlovstro Regjering kan modtage, at de virkelige Talstørrelser staa derpaa. (Afbrydelse af Berg). Saa vidt som muligt. Nu har det ærede Medlem